

Arrest

nr. 249 171 van 16 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2020 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar in België verblijvende Franse neef.

Op 2 oktober 2020, met kennisgeving op 8 oktober 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.04.2020 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: Nador Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg opnieuw verblijf aan in functie van haar neef, de heer K.F. (...) ((...)). Hij draagt de Franse nationaliteit. Zij vraagt daarbij toepassing van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 47/3, §2 dient een ander familielid ofwel aan te tonen deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine ofwel ten laste te zijn van deze persoon van in het land van herkomst of origine.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds herhaaldelijk aanvragen heeft gedaan, eerst was er een aanvraag tot regularisatie op 25.01.2016. Nadien volgden de aanvragen in functie van de neef nl. op 19.12.2017, op 20.02.2019 en op 3.10.2019. Keer op keer werden de aanvragen geweigerd.

Dit keer werd ter staving van de aanvraag de volgende bewijsstukken voorgelegd:

- *Geboorteaktes van de vader van betrokkene en zijn zus*
- *Geboorteakte van betrokkene zelf en de referentiepersoon*
- *Geldig paspoort afgeleverd op het consulaat van Antwerpen en het vorige paspoort met in- en uitreisstempels*
- *Bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene, maandelijks van 31.07.2018 tot 31.01.2019. Ze ontving maandelijks een kleine 200 euro. Op 9.02.2019 reisde betrokkene overeenkomstig haar paspoort terug in.*

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit wordt ook op geen enkele manier geclaimd, dienaangaande valt er dus niets te onderzoeken.

Verder wat betreft de mogelijkheid om het verblijf te bekomen omdat betrokkene ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Daartoe werden bewijsstukken voorgelegd betreffende het overmaken van geld. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat betrokkene kennelijk na de eerste weigering, is terug gegaan naar Marokko. Haar eerste aanvraag was afgewezen omdat zij niet had aangetoond reeds ten laste te zijn geweest van haar neef van in het land van herkomst of origine. Bij de tweede aanvraag gezinshereniging heeft ze geen passend visum aangevraagd bij de Belgische ambassade of het consulaat om haar neef te vervoegen, ze is opnieuw met een toeristisch C-visum door Spanje afgeleverd, naar België gekomen. Dan blijkt ineens dat ze geld heeft ontvangen in haar land van origine van de referentiepersoon. De indruk is dat het overmaken van geld een gesolliciteerd karakter heeft. Het lijkt erop alsof er haar geld werd overgemaakt enkel en alleen met het oog op de verblijfsvergunning die zij er meende te kunnen aan ontfen en niet omdat zij daadwerkelijk onvermogen was en dus was aangewezen op de steun van haar neef om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, het bewijs van onvermogen werd nooit geleverd. Niet bij de vorige aanvragen, dit keer evenmin.

Uit het dossier blijkt trouwens dat betrokkene nu zinnens is te huwen met een man die in Zaventem woonachtig is. Zij heeft dus allerminst de intentie zich daadwerkelijk bij haar neef te voegen om deel uit te maken van zijn gezin in België. Zij heeft de intentie haar eigen gezin te stichten. Er is uiteraard niets

mis mee dat zij op haar leeftijd een eigen gezin wenst te stichten, echter dan is een gezinshereniging aanvragen met een neef allerm minst passend.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat wij totaal geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zijn echtgenote, noch op in hoeverre betrokkene en de referentiepersoon zich tot op heden hebben moeten wenden tot het ocmw om in hun levensonderhoud in België te kunnen voorzien. Immers gedurende een aantal maanden een kleine 200 euro sturen naar Marokko is toch nog iets helemaal anders dan een volwassen persoon in België onderhouden. Het is wel degelijk de bedoeling dat wij kunnen verifiëren of de referentiepersoon dit daadwerkelijk aankan, vermogend genoeg is, om naast het eigen gezin een volwassen nicht ten laste te nemen. Dit bewijs werd evenmin geleverd.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de neef van betrokkene sinds 2001 in België verblijft, weliswaar met periodes van afschrijving naar Frankrijk/het buitenland tussendoor. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat mijnheer zijn vrij verkeer zou worden geschaad indien hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door zijn nicht. Zijn toekomst in België houdt helemaal geen verband met de hare. Art. 47/1 en volgende heeft als finaliteit het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren. In casu kan allerm minst worden vastgesteld dat het weigeren van het verblijf aan betrokkene van enige invloed is op het uitoefenen van het vrij verkeer van de referentiepersoon.

De voorwaarden van art. 47/1, 2° en art 47/3, §2 zijn niet voldaan. Het verblijf als ander familielid dient te worden geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht".

Het middel luidt als volgt:

"2.1.

Dat verzoekster op 2 april 2020 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van haar Franse neef of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden

opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van ‘bijzondere feitelijke omstandigheden’, zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het ‘behoren tot het huishouden’. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar zij kwam op het ogenblik dat zij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van zijn neef op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat zij niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij onvermogen en ten laste was van haar neef was op het ogenblik dat zij in Marokko verbleef.

Dat verzoekster nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogen is en zij afhankelijk was van de financiële steun van haar neef.

Zo heeft verzoekster diverse bewijzen van geldstortingen door haar neef voorgelegd.

Dat verweerder deze documenten echter ten onrechte afwijst en poneert dat al deze documenten niet zouden aantonen dat verzoekster onvermogen en ten laste was van haar neef in het land van herkomst.

Zo wordt in de bestreden beslissing het overmaken van geld door haar neef aan verzoekster, afgedaan als mogelijks gesolliciteerd en eerder beperkt. Hieruit zou niet afdoende blijken dat verzoekster op deze bedragen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien.

Dat deze geldstortingen geenszins beperkt kunnen genoemd worden, nu verzoekster bewijzen voorlegt dat door de referentiepersoon minstens voor de periode van juli 2018 tot januari 2019 iedere maand geld werd overgemaakt aan verzoekster!

Bovendien schommelen de bedragen tussen de 1.965, 56 en 2.335,97 dirham, hetzij tussen de 191 à 230 EUR.

Dat verweerder deze stortingen eerder beperkt noemt, doch door verweerder geenszins rekening werd gehouden met de algehele dagelijkse economische realiteit in Marokko, waar zelfs de beroepsbevolking slechts een beperkt inkomen geniet.

Marokko behoort immers tot de top-20 van Arabische landen met het laagste inkomen per hoofd van de bevolking volgens een rapport van het Arabisch Instituut voor Investerings en Export. Zo verdienen Marokkanen gemiddeld jaarlijks slechts 3.500 dollar. (Bladna.nl, Marokko in top-20 laagste inkomen Arabische wereld, <https://www.bladna.nl/marokko-laagste-inkomen,11086.html>).

Omgerekend in euro's is dit 3.120 EUR per jaar of 260 EUR per maand en dit voor een economisch actieve persoon.

Verzoekster kon – als alleenstaande jongvolwassene – dan ook perfect rondkomen met de bedragen die zij maandelijks van haar neef ontving.

Dat door verweerder bovendien geenszins werd aangetoond dat de overgemaakte geldbedragen ontoereikend zouden zijn voor verzoekster om in Marokko te kunnen rondkomen, gelet op de economische realiteit in Marokko.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de geldstortingen aan verzoekster door de referentiepersoon beperkt zouden zijn, aangezien deze stortingen meer dan de helft of bijna hetzelfde uitmaakten van wat de actieve beroepsbevolking verdient.

Dat de bestreden beslissing overigens opmerkt dat niet werd aangetoond dat verzoekster op de overgemaakte bedragen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien, wat uiteraard moeilijk kan worden weerhouden.

Van verzoekster kan immers toch niet verwacht worden dat zij aantoont dat zij het door haar neef overgemaakte geld gebruikte om levensmiddelen enz. aan te kopen. In Marokko wordt bij aankoop van levensmiddelen op de markt of de lokale kruidenier zelfs gewoonweg geen betalingsbewijs gegeven!

Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook onredelijk is en een schending inhoudt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. het redelijkheidsbeginsel.

2.4.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te nemen, nu de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet meegegeven werden.

Aangezien verweerder verzoekster nooit verzocht om dergelijke documenten voor te leggen, is dit ook niet gebeurd. Dit werd ook niet vermeld in de bijlage 19ter die verzoekster ontving op 2 april 2020 en waarin uitsluitend werd vermeld dat verzoekster binnen de 3 maanden nog het bewijs dat zij ten laste was of het bewijs dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst (stuk 2) :

“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen :

Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land herkomst)”.

Dat wanneer verweerder een bewijs wenste voorgelegd te zien, hij verzoekster hierover had moeten interpellieren met de vraag bijkomende of aanvullende documenten voor te leggen, wat overigens voor verzoekster geen enkel probleem had gevormd.

Noch in de bijlage 19ter, noch naderhand werd echter aan verzoekster gevraagd om documenten voor te leggen betreffende de actuele inkomenssituatie van haar neef.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht door een dergelijk overheidshandelen.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De

zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder verzoekster dan ook diende uit te nodigen om documenten voor te leggen waaruit de huidige inkomstssituatie van de referentiepersoon bleek indien verweerder dit nodig achtte om de aanvraag van verzoekster te kunnen onderzoeken, zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing minstens om deze reden dient vernietigd te worden.

2.5.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster onomstootbaar heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Marokko, haar neef haar maandelijks een som geld overmaakte waarmee zij – gelet op de levensstandaard in Marokko – kon overleven, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van haar Franse neef.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat zij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG : "2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-

burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen”.

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde documenten dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoekster niet werd aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoekende partij stelt dat zij heeft aangetoond dat zij financieel ten laste werd en wordt genomen, er zou geen rekening gehouden zijn met de geldstortingen, de attesten en documenten waaruit dit bleek. Er zou geen rekening zijn gehouden met de dagelijkse economische realiteit in Marokko en het beperk inkomen dat (zelfs de) beroepsbevolking geniet.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: “De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dat dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekende partij diende aldus aan te tonen dat zij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of reeds in het herkomstland met haar een gezin vormde.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon of dat zij een gezin vormden in het land van herkomst met de referentiepersoon.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat verzoekende partij in haar kritiek niet ingaat op de overwegingen in de bestreden beslissing die luiden als volgt:

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds herhaaldelijk aanvragen heeft gedaan, eerst was er een aanvraag tot regularisatie op 25.01.2016. Nadien volgden de aanvragen in functie van de neef nl. op 19.12.2017, op 20.02.2019 en op 3.10.2019. Keer op keer werden de aanvragen geweigerd. Dit keer werd ter staving van de aanvraag de volgende bewijsstukken voorgelegd: - Geboorteaktes van de vader van betrokkene en zijn zus - Geboorteakte van betrokkene zelf en de referentiepersoon - Geldig paspoort afgeleverd op het consulaat van Antwerpen en het vorige paspoort met in- en uitreisstempels - Bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene, maandelijks van 31.07.2018 tot 31.01.2019. Ze ontving maandelijks een kleine 200 euro. Op 9.02.2019 reisde betrokkene overeenkomstig haar paspoort terug in.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit wordt ook op geen enkele manier geclaimd, dienaangaande valt er dus niets te onderzoeken.

Verder wat betreft de mogelijkheid om het verblijf te bekomen omdat betrokkene ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Daartoe werden bewijsstukken voorgelegd betreffende het overmaken van geld.

Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat betrokkene kennelijk na de eerste weigering, is terug gegaan naar Marokko. Haar eerste aanvraag was afgewezen omdat zij niet had aangetoond reeds ten laste te zijn geweest van haar neef van in het land van herkomst of origine. Bij de tweede aanvraag

gezinshereniging heeft ze geen passend visum aangevraagd bij de Belgische ambassade of het consulaat om haar neef te vervoegen, ze is opnieuw met een toeristisch C-visum door Spanje afgeleverd, naar België gekomen. Dan blijkt ineens dat ze geld heeft ontvangen in haar land van origine van de referentiepersoon. De indruk is dat het overmaken van geld een gesolliciteerd karakter heeft. Het lijkt erop alsof er haar geld werd overgemaakt enkel en alleen met het oog op de verblijfsvergunning die zij er meende te kunnen aan ontfangen en niet omdat zij daadwerkelijk onvermogen was en dus was aangewezen op de steun van haar neef om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, het bewijs van onvermogen werd nooit geleverd. Niet bij de vorige aanvragen, dit keer evenmin.

Uit het dossier blijkt trouwens dat betrokkene nu zinnens is te huwen met een man die in Zaventem woonachtig is. Zij heeft dus allerminst de intentie zich daadwerkelijk bij haar neef te voegen om deel uit te maken van zijn gezin in België. Zij heeft de intentie haar eigen gezin te stichten. Er is uiteraard niets mis mee dat zij op haar leeftijd een eigen gezin wenst te stichten, echter dan is een gezinshereniging aanvragen met een neef allerminst passend.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat wij totaal geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zijn echtgenote, noch op in hoeverre betrokkene en de referentiepersoon zich tot op heden hebben moeten wenden tot het ocmw om in hun levensonderhoud in België te kunnen voorzien. Immers gedurende een aantal maanden een kleine 200 euro sturen naar Marokko is toch nog iets helemaal anders dan een volwassen persoon in België onderhouden. Het is wel degelijk de bedoeling dat wij kunnen verifiëren of de referentiepersoon dit daadwerkelijk aankan, vermogen genoeg is, om naast het eigen gezin een volwassen nicht ten laste te nemen. Dit bewijs werd evenmin geleverd. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de neef van betrokkene sinds 2001 in België verblijft, weliswaar met periodes van afschrijving naar Frankrijk/het buitenland tussendoor. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat mijnheer zijn vrij verkeer zou worden geschaad indien hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door zijn nicht. Zijn toekomst in België houdt helemaal geen verband met de hare. Art. 47/1 en volgende heeft als finaliteit het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren. In casu kan allerminst worden vastgesteld dat het weigeren van het verblijf aan betrokkene van enige invloed is op het uitoefenen van het vrij verkeer van de referentiepersoon. De voorwaarden van art. 47/1, 2° en art 47/3, §2 zijn niet voldaan. Het verblijf als ander familielid dient te worden geweigerd.

De verwerende partij wenst te benadrukken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing zich niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De verzoekende partij betwist niet dat zij na de eerste aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde neef, die werd afgewezen, is teruggekeerd naar het land van herkomst en nadien vervolgens met een Spaans toeristenvisum terug naar België is gekomen en alhier een tweede aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, waarbij zij plots wel geldstortingen voorlegt van de referentiepersoon in de periode tussen 31.07.2018 en 31.01.2019.

Het is absoluut niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het overmaken van geld in die periode niet tot doel had om in het levensonderhoud van de verzoekende partij te voorzien, maar dat deze stortingen enkel en alleen werden uitgevoerd met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

Bovendien kan er alleen maar vastgesteld worden dat de verzoekende partij geen enkel bewijs bijbrengt waaruit haar persoonlijke vermogenssituatie blijkt. Een bewijs van onvermogen van verzoekende partij wordt niet geleverd.

De verzoekende partij betwist de vaststelling niet dat er geen bewijs van onvermogen werd voorgelegd. Het betoog van verzoekster dat de geldstortingen, gelet op de omvang van de bedragen, zouden volstaan om in het levensonderhoud van iemand te voorzien in Marokko, is in de gegeven omstandigheden eigenlijk niet relevant.

Verzoekster toont immers geenszins aan dat zij effectief aangewezen was op de geldstortingen van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien.

Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt door de verzoekende partij.

Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering

pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten aldus volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert zo de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het

gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt.

Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (…) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting betreft van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, hierna: de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe

verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21). In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de

bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd: - dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn; - dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd; - dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven; - dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Het Hof van Justitie oordeelde zodoende dat “vergemakkelijken”, in de zin van voormelde bepaling, niet impliceert dat alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn 2004/38/EG vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, tweede lid van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn, moeten worden ingewilligd, maar dat lidstaten er wel moeten over waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. Het Hof van Justitie stelde ook dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan, op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij aan de hand van de door haar in het kader van haar aanvraag voorgelegde documenten niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij evenmin heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zoals voorgeschreven door artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het *“gastland”* en het *“land van herkomst”* alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

In voorliggende zaak wordt niet betwist dat de verzoekende partij met betrekking tot het bewijs van het ten laste zijn maandelijkse geldstortingen aantoonde van een kleine 200 euro tussen 31 juli 2018 en 31 januari 2019. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij geen deel uitmaakte van het gezin van haar neef voor haar aanvraag tot gezinshereniging op 2 april 2020. De verzoekende partij meent dat voldaan is aan de voorwaarde voor gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet omdat uit de stukken zou blijken dat zij ten laste is geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar in België verblijvende Franse neef en motiveert haar oordeel als volgt:

“Daartoe werden bewijsstukken voorgelegd betreffende het overmaken van geld. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat betrokkene kennelijk na de eerste weigering, is terug gegaan naar Marokko. Haar eerste aanvraag was afgewezen omdat zij niet had aangetoond reeds ten laste te zijn geweest van haar neef van in het land van herkomst of origine. Bij de tweede aanvraag gezinshereniging heeft ze geen passend visum aangevraagd bij de Belgische ambassade of het consulaat om haar neef te vervoegen, ze is opnieuw met een toeristisch C-visum door Spanje afgeleverd, naar België gekomen. Dan blijkt ineens dat ze geld heeft ontvangen in haar land van origine van de referentiepersoon. De indruk is dat het overmaken van geld een gesolliciteerd karakter heeft. Het lijkt erop alsof er haar geld werd overgemaakt enkel en alleen met het oog op de verblijfsvergunning die zij er meende te kunnen aan ontlenen en niet omdat zij daadwerkelijk onvermogen was en dus was aangewezen op de steun van haar neef om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, het bewijs van onvermogen werd nooit geleverd. Niet bij de vorige aanvragen, dit keer evenmin.

Uit het dossier blijkt trouwens dat betrokkene nu zinnens is te huwen met een man die in Zaventem woonachtig is. Zij heeft dus allerminst de intentie zich daadwerkelijk bij haar neef te voegen om deel uit te maken van zijn gezin in België. Zij heeft de intentie haar eigen gezin te stichten. Er is uiteraard niets mis mee dat zij op haar leeftijd een eigen gezin wenst te stichten, echter dan is een gezinshereniging aanvragen met een neef allerminst passend.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat wij totaal geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zijn echtgenote, noch op in hoeverre betrokkene en de referentiepersoon zich tot op heden hebben moeten wenden tot het ocmw om in hun levensonderhoud in België te kunnen voorzien. Immers gedurende een aantal maanden een kleine 200 euro sturen naar Marokko is toch nog iets helemaal anders dan een volwassen persoon in België onderhouden. Het is wel degelijk de bedoeling dat wij kunnen verifiëren of de referentiepersoon dit daadwerkelijk aankan, vermogen genoeg is, om naast het eigen gezin een volwassen nicht ten laste te nemen. Dit bewijs werd evenmin geleverd.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de neef van betrokkene sinds 2001 in België verblijft, weliswaar met periodes van afschrijving naar Frankrijk/het buitenland tussendoor. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat mijnheer zijn vrij verkeer zou worden geschaad indien hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door zijn nicht. Zijn toekomst in België houdt helemaal geen verband met de hare. Art. 47/1 en volgende heeft als finaliteit het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren. In casu kan allerminst worden vastgesteld dat het weigeren van het verblijf aan betrokkene van enige invloed is op het uitoefenen van het vrij verkeer van de referentiepersoon.

De voorwaarden van art. 47/1, 2° en art 47/3, §2 zijn niet voldaan. Het verblijf als ander familielid dient te worden geweigerd.”

Daartoe werden bewijsstukken voorgelegd betreffende het overmaken van geld. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat betrokkene kennelijk na de eerste weigering, is terug gegaan naar Marokko. Haar eerste aanvraag was afgewezen omdat zij niet had aangetoond reeds ten laste te zijn geweest van haar neef van in het land van herkomst of origine. Bij de tweede aanvraag gezinshereniging heeft ze geen passend visum aangevraagd bij de Belgische ambassade of het consulaat om haar neef te vervoegen, ze is opnieuw met een toeristisch C-visum door Spanje afgeleverd, naar België gekomen. Dan blijkt ineens dat ze geld heeft ontvangen in haar land van origine van de referentiepersoon. De indruk is dat het overmaken van geld een gesolliciteerd karakter heeft. Het lijkt erop alsof er haar geld werd overgemaakt enkel en alleen met het oog op de verblijfsvergunning die zij er meende te kunnen aan ontlenen en niet omdat zij daadwerkelijk onvermogen was en dus was aangewezen op de steun van haar neef om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, het bewijs van onvermogen werd nooit geleverd. Niet bij de vorige aanvragen, dit keer evenmin.

Uit het dossier blijkt trouwens dat betrokkene nu zinnens is te huwen met een man die in Zaventem woonachtig is. Zij heeft dus allerminst de intentie zich daadwerkelijk bij haar neef te voegen om deel uit te maken van zijn gezin in België. Zij heeft de intentie haar eigen gezin te stichten. Er is uiteraard niets mis mee dat zij op haar leeftijd een eigen gezin wenst te stichten, echter dan is een gezinshereniging aanvragen met een neef allerminst passend.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat wij totaal geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zijn echtgenote, noch op in hoeverre betrokkene en de referentiepersoon

zich tot op heden hebben moeten wenden tot het ocmw om in hun levensonderhoud in België te kunnen voorzien. Immers gedurende een aantal maanden een kleine 200 euro sturen naar Marokko is toch nog iets helemaal anders dan een volwassen persoon in België onderhouden. Het is wel degelijk de bedoeling dat wij kunnen verifiëren of de referentiepersoon dit daadwerkelijk aankan, vermogend genoeg is, om naast het eigen gezin een volwassen nicht ten laste te nemen. Dit bewijs werd evenmin geleverd.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de neef van betrokkene sinds 2001 in België verblijft, weliswaar met periodes van afschrijving naar Frankrijk/het buitenland tussendoor. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat mijnheer zijn vrij verkeer zou worden geschaad indien hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door zijn nicht. Zijn toekomst in België houdt helemaal geen verband met de hare. Art. 47/1 en volgende heeft als finaliteit het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren. In casu kan allerm minst worden vastgesteld dat het weigeren van het verblijf aan betrokkene van enige invloed is op het uitoefenen van het vrij verkeer van de referentiepersoon.

De voorwaarden van art. 47/1, 2° en art 47/3, §2 zijn niet voldaan. Het verblijf als ander familielid dient te worden geweigerd."

Uit deze motivering blijkt vooreerst dat de verwerende partij geenszins met betrekking tot de geldstortingen heeft gemotiveerd dat deze geen bewijs van het ten laste zijn vormen omdat zij te "beperkt" zouden zijn, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar middel. De verwerende partij verduidelijkt integendeel dat zij oordeelt dat de overmakingen van geld in de gegeven omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij de indruk van een gesolliciteerd karakter wekken, namelijk omdat "Het lijkt erop alsof er haar geld werd overgemaakt enkel en alleen met het oog op de verblijfsvergunning die zij er meende te kunnen aan ontlelen en niet omdat zij daadwerkelijk onvermogen was en dus was aangewezen op de steun van haar neef om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, het bewijs van onvermogen werd nooit geleverd. Niet bij de vorige aanvragen, dit keer evenmin."

Uit het gehele betoog van de verzoekende partij blijkt niet dat zij betwist dat zij niet aangetoond heeft in het land van herkomst onvermogen te zijn geweest, laat staan dat zij dit weerlegt.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de economische realiteit in Marokko en waar zij stelt dat zij met het overgemaakte geld kon rondkomen, herhaalt de Raad dat zij hiermee niet weerlegt dat zij er onvermogen was en dus daadwerkelijk was aangewezen op de geldsommen die haar neef overmaakte om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens niet dat de verwerende partij van haar verwachtte dat zij betalingsbewijzen van aankopen van levensmiddelen zou voorleggen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij geen bewijs van onvermogen kon aanvragen of bekomen. De bewijsvoering is nochtans vrij, zoals zij zelf stelt, zodat van haar kan worden verwacht dat zij bijvoorbeeld stappen zou hebben ondernomen om stukken op te vragen om haar onvermogen te staven. Uit niets blijkt echter enige vorm van afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon toen de verzoekende partij nog in Marokko woonde, terwijl dit vereist is om aanspraak te kunnen maken op het verblijf dat zij in functie van haar neef beoogt.

De verzoekende partij gaat er verder aan voorbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe op de aanvrager rust, zodat zij niet van de verwerende partij kan verwachten dat deze vraagt bepaalde documenten aan het dossier toe te voegen of dat zij bepaalde inlichtingen opvraagt. Geenszins blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij niet de kans kreeg haar situatie toe te lichten. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij werd belet stukken aan haar dossier toe te voegen, en laat bovendien na te verduidelijken welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd mocht de verwerende partij er haar naar hebben gevraagd, laat staan dat zij aantoonde dat deze een ander licht op de zaak zouden hebben geworpen en de beslissing zouden hebben beïnvloed op een voor de verzoekende partij positieve manier.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de referentiepersoon "op heden" beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te nemen, kan deze bewering – in zoverre zij strookt met de realiteit – geen afbreuk doen aan het determinerend motief van de bestreden beslissing dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij van in het land van herkomst al ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU